

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 22238/2024
Гж-ап 7/2024
04.12.2024. године
Београд

Врховни суд у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца „Беостан“ ДОО са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Татјана Хаџи Лазаревић, адвокат из ..., против тужених „НИС“ АД са седиштем у Новом Саду и АА из ..., чији је пуномоћник Душан Обренчевић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Београду РЗ 8/24 од 10.07.2024. године и о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4857/20 од 24.12.2020. године, у седници одржаној 04.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Београду РЗ 8/24 од 10.07.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4857/20 од 24.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 35433/10 од 20.06.2018. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе из поднеска од 14.05.2018. године. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезу да му на име накнаде материјалне штете солидарно исплате 499.375,20 динара са законском затезном каматом од дана доношења пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, тужилац је обавезан да туженима накнади трошкове поступка на начин ближе наведен у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужених у делу којим су тражили да се тужилац обавезе да им на досуђени износ накнаде трошкова поступка исплати законску затезну камату од дана доношења до извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4857/20 од 24.12.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 395. Закона о парничном поступку (погрешно се позивајући на одредбу члана 404. ЗПП).

Тужени су поднели одговор на ревизију тужиоца, предлажући да се ревизија одбаци.

Решењем РЗ 8/24 од 10.07.2024. године, Апелациони суд у Београду није предложио Врховном суду одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4857/20 од 24.12.2020. године, налазећи да за то нису испуњени услови предвиђени чланом члана 395. ЗПП.

Против наведеног решења тужилац је изјавио жалбу из свих законских разлога.

Одлучујући о дозвољености изјављене жалбе, Врховни суд је имао у виду да се у конкретном случају ради о поступку започетом пре ступања на снагу новог Закона о парничном поступку, односно пре 01.02.2012. године („Сл. гласник РС“, број 72/11), па се, применом одредбе члана 506. став 1. у вези члана 508. тог Закона, овај поступак има спровести по одредбама Закона о парничном поступку који је био на снази у време подношења тужбе („Сл. гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који не предвиђа жалбу као правни лек који се може изјавити против решења другостепеног суда, што жалбу тужене чини недозвољеном.

Наиме, жалба као правни лек може се изјавити против пресуде донете у првом степену (члан 355. ЗПП) и против решења првостепеног суда (члан 385. ЗПП). Против одлука другостепеног суда – правноснажне пресуде донесене у другом степену и решења другостепеног суда, странке могу изјавити ревизију (члан 394. и 412. став 5. ЗПП).

Како је против решења другостепеног суда изјављена жалба, то је на основу члана 411. у вези члана 373. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни суд налази да Апелациони суд у Београду правилно налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији у складу са чланом 395. ЗПП, па је испитујући дозвољеност ревизија, у смислу члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 72/11), јер је првостепена пресуда укинута пре ступања на снагу овог закона, а у вези члана члана 23. став 3. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 55/14), нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 23. став 3. ЗПП („Службени гласник РС“ број 55/14), који регулише дозвољеност ревизије у свим споровима који нису правноснажно решени до 31.05.2014. године, односно до дана ступања на снагу овог закона, прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете, поднета је 16.01.2008. године и у тужби је означена вредност предмета спора у износу од 336.939,00 динара. Поднеском од 14.05.2018. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 499.375,20 динара, што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући ово у виду, као и да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија тужиоца није недозвољена, применом одредбе члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 404. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић